

N:o 55.

Af Herr **N. Petersson** i Runtorp: *Angående lagstiftning rörande hushållningen med enskildes skogar.*

Det är icke utan bekymmer för framtiden som man år för år erfar huru landets skogar förödats, utan att något göres för att bereda skogens vård eller sörja för dess återväxt å sådan mark, som till jordmån är endast passande för skogsbörd. Att egare till sådana jordområden söker deraf skörda den högsta möjliga årliga afkastning, derom är ej något att säga, lika litet som om att skogen undanrödjes för odling; men då man har sig bekant, att isynnerhet på mager, stenbunden mark skogen behöfver minst 100 års växttid för att uppnå den storlek och mognad, att deraf kan erhållas dugligt byggnadstimmer, eller en exportvara som är lönande, så är tydligt, att det förfaringssätt med skogen, som nu pågår och i oroväckande grad tilltager, nemligen att på ett eller några få år nedhugga och afyttra all å stora egotrakter befintlig skog, från och med den mogna till och med den först i växt komna ungskog, som knappt är användbar till stör, endast den förmenas gifva egaren något öre per stycke såsom inkomst, ej kan länge tillåtas. Ja, skogssköfvingen går ofta så långt, att behållningen blir ingen, och mången gång bedrifves afverkningen med uppenbar förlust, men vissa skogspatroner, som synas tagit till lefnadsuppgift att förstöra landets skogar, akta föga, om de en och annan gång handla till förlust; ty hoppet att då och då kunna förtjena på affären uppehåller alltid modet. Ett dylikt förfaringssätt kan icke vara förenligt

med fosterlandets väl och dess invånares framtida bergning, ty man får väl betänka, att då staten eller nationen på de senaste 25 åren åt våra efterkommande lemnat i arf cirka en half milliard kronor i skulder till utlandet att ränta och amortera, så behöfver nationen med all välvilja vårda den säkra och aktningvärda inkomstkälla och framtidskapital, som skogen väl ordnad utgör, och hvilken hittills vid missväxtår samt andra ogynsamma förhållanden kunnat något utjemna skilnaden mellan landets utgifter och inkomster. Jag tror derföre att, med all respekt för det vackra talet om fria dispositionsrätten öfver skogen, det icke går an att låta skogssköflingen fortgå, utan anser jag att det är både Riksdagens och regeringens rätt och skyldighet att med första stäfja detta missbruk af dispositionsrätten öfver skogen, innan det är för sent. Att det icke är för tidigt, derom tror jag att en och hvar, som gjort resor eller eger någorlunda kännedom om vårt land, skall vara öfvertygad. Hvad som hufvudsakligen bidrager att påskynda ödeläggelsen af skogen är, att det nu mera bedrifves såsom särskild industri att köpa det ena skogshemmanet efter det andra och sköfla all skogen derå med en ifver, som är förvånande, ja, som om skogen vore ett ondt, som skulle utrotas; och att äfven enskilde jordegare utaf allt för stor vinningslystnad för sig, eller måhända för att kunna skaffa sig så mycket respenningar till Amerika som möjligt, nedhugga skogen. Jag bäfvar för tanken på ett skogfattigt, för att icke säga skoglöst Sverige måhända närmare än man tror eller vill föreställa sig. Att ett land, sådant som detta, beläget högt upp i nordén, kallt, magert och till största delen stenbundet, af naturen så att säga nästan till största delen danadt för skogsväxt, skall af sina egna invånare till den grad ödeläggas, är upprörande; ja, det är vanhedrande och barbariskt att så totalt afläda den kära fosterjorden dess naturliga sköna skrud, skogen, och dermed blotta hennes skröpligheter! Har då svenska folket glömt, att, utom det praktiskt nyttiga i en ordnad skogshushållning, det naturligt sköna dermed förenas, eller klappar icke hvarje svensks hjerta hastigare, då han hör våra skalders hänförelse öfver våra skogbegrönta berg och kullar, der träden spegla sina kronor i insjöarnes klara vatten? Hvart hafva våra skogar och deras härlighet tagit vägen? Derföre borde en lag långt före detta funnits, som öfver hela landet förbjöd jordegare eller innehafvare att å skogsmark, som icke odlas till åker eller äng, afverka skog till afsalu annorlunda än som är förenligt med skogens framtida bestånd. De skäl, som förr anförts emot dylika lagstadganden, äro mera skenbara än verkliga, och böra genom god vilja för saken lätt kunna undanrödjas; och torde

Särskilda Utskottets förslag till skogslag för enskilda skogar vid 1874 års riksdag vara en god grund att bygga på, om några förändringar och tilllägg ske. Sålunda bör tillämpningen icke blifva beroende af landstingsbeslut, utan gällande för hela landet med undantag för de orter, som redan ega särskild skogslag, samt jemte återväxtens befordran stadgas förbud och ansvar för afverkning af skog till afsalu i det omfång, som icke är förenligt med skogens framtida bestånd; jag föreställer mig att detta kunde bestämmas till en årlig afverkning på så kallad lands- eller slätbygd med mindre skogsareal af högst två procent, eller en femtiondedel af arealen, och på skogsbygd med större skogsareal högst en procent, eller en hundraedel af skogsmarkens areal.

Jag upptager derföre nu Särskilda Utskottets lagförslag vid 1874 års riksdag i dess betänkande N:o 11, sidorna 11 och 12, såsom mitt, och yrkar detta förslags antagande med de förändringar jag här ofvan anfördt; öfverlåtande i öfrigt åt Lag-Utskottet, som bäst är i stånd dertill, att göra de tillägg och rättelser som erfordras för sakens framgång.

Öfvertygad om en skogslags stora vigt för fosterlandets väl, vågar jag uttala den innerliga önskan, att skogsförödelsens styggelse inom vårt land snart och kraftigt måtte blifva hämmad.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1883.

Nils Petersson,
från Kalmar län.
